

JOSEPH K + FAHRENHEIT 451 = DEVİRİMCİ KARARGAH DAVASI

TEMEL DEMİRER

“İlk duruşmada skandal karar”la anılacak olan 13 Nisan duruşması, burjuva devletin hukuk kurallarının AKP/ Cemaat güç odağı elinde rahatlıkla ihlâl edilebildiğinin yeni bir kanıtını oluştururken; duymamış veya bilmiyor olamazsınız: 12. Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemesi heyeti, tüm hukuk kurallarını hiçe sayarak, 7 aydır tamamen uydurma suçlamalarla hapiste tutulanlara savunma olanağı tanımadan, dosyalarının 9. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülmekte olan başka bir davayla birleştirilmesi kararı verdi.

“Adalet var adalet var...”

*Ya kanunları iyi taniyan avukata düşersin,
ya da hâkimi iyi taniyan avukata.”[1]*

13 Nisan 2011’de bir kez daha doğrulandığı üzere; “Adalet suçluyu cezalandırmak kadar haklıya da hakkını iade etmektir,” diye haykırması boşuna değil Rakel Dink’in!

Herkes bir kere daha gördü, tanık oldu, yaşadı: Olup-bit(mey) ende yasadışı bir şey yok; çünkü Türkiye’de yasa yok!

Aslında mesele bu; tıpkı ‘2 Haziran Hareketi’ silahlı direniş grubu üyesi olmak ve “devlet gücüne karşı ağır direniş ve tehlikeli yaralama”dan Almanya’da toplam 13 yıl hapis yatan Peter-Paul Zahl’in, “Sistem hata yapmıyor. Sistemin kendisi hata!”[2] saptamasındaki gibi...

Kolay mı? Joseph K.’ların Fahrenheit 451 hikâyesi yaşıyor coğrafyamızda...

Ray Bradbury’nin 1951’de yayınlanan ‘Fahrenheit 451’ başlıklı yapıtını duymuşsunuzdur...

Kitap adını, kâğıdın Fahrenheit 451 derecede tutuşmasından alır. Fahrenheit, bizim kullandığımız Celcius gibi bir sıcaklık ölçüm birimidir. Fransız sinemacı François Truffaut tarafından bazı değişikliklerle filme çekilen kitap-

ta, insanların sadece televizyonda beyin yıkayıcı şovlar izlediği ve kitap bulunduranların izlenip yok edildiği, kitapların itfaiyeciler tarafından yakıldığı bir dünya anlatılır.

Baş itfaiyeci Yüzbaşı Beatty, yardımcısı Guy Montag’a şöyle der: “Bitişik evdeki kitap, dolu bir silahtır. Yakın gitsin. Silah ateş etmesin. Adamın kafasını koparın. İyi okumuş bir adamın hedefi olmayacağını kim bilebilir ki? Ben mi? Ben böylelerini hazmedemem, bir dakika bile... Sonunda tüm dünyada evlerin hepsi yanmaz duruma getirilince, eski amaçla itfaiyecilere gerek kalmadı. O zaman onlara yeni bir görev verildi; barışın koruyucuları olarak, resmî sansürcüler, yargıçlar, infazcılar oldular. İşte sen ve ben bunlardan biriyiz...”

Hatırlayın, Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi Genel Kurulu’ndaki konuşmasında Başbakan Tayyip Erdoğan, “Kitapları toplatın ben değilim. Bu basılmamış kitapla ilgili bu tutuklanan medya mensuplarının belge, bilgileri dediğimiz olay var ya, işte bu belge ve bilgiler ardından

neyin geldiğini gösteriyor ki yargı, yürütmeye ‘burada şöyle bir hazırlık var, hemen siz bu hazırlığın üzerine gidin’ diyor ve o hazırlığın üzerine gidildiğinde ortaya bu çıkıyor. Bombayı kullanmak suçtur ama bombanın hazırlanmasındaki malzemeleri kullanmak da suçtur. Diyelim ki bir yerde bombanın kullanılmasında ne varsa, fitilinden ta diğer maddelerine varıncaya kadar ne varsa bunun ihbarı gelmişse, güvenlik güçleri gidip bunları toplamaz mı, almaz mı?” demişti...

Devam ediyorum...

Franz Kafka’nın 1914’te kaleme aldığı ‘Dava’ başlıklı yapıtını duymuşsunuzdur: Roman kahramanı Joseph K., otuz yaşında bir gençti. Sabahın erken saatinde henüz, yataktayken kapısı çalındı. Gelen iki kişi onu tutuklayacaklarını söyledi. Joseph K.’yı tutuklamaya gelenler onun ne suç işlediğini ve kanunun hangi maddesine göre tutuklanacağını ve yargılanacağını bilmiyorlardı.

Joseph K., suçunu anlamak için çırpındı. Ama suçunun ne olduğunu kimse ona söylemedi. Mahkemesi belirli yerlerden uzaklarda berbat yerlerde ve şartlarda başladı, yürütüldü.

Yargılama sırasında hiç de beklenmedik zamanlarda saray görevlilerinin mahkeme salonunda olduğu görüldü.

Hiç kimse işin iç yüzünü anlayamadı. Yargılama yıllarca sürdü...

Bunlar, Franz Kafka’nın, ‘Dava’ romanının kahramanı Joseph K.’nın başına gelenlerdir.

Romandan bazı bölümleri aktarmadan geçmeyelim:

“* Joseph K. soruyor: Benden ne istiyorsunuz?/ Tutuklusunuz/ Neden?/ Nedenini söylemek bize düşmez. Soruşturma başladı. Vakti gelince her şeyi öğreneceksiniz.

* Joseph K.’nın kafası karışıyor: Suçlanıyorum ama suçum ne bilmiyorum. Beni neyle itham ediyorlar?

* Savcı soruyor: Badanacı mısınız?/ Hayır ben bankacıyım. Badanacı mısınız diye sorulması bu soruşturmanın nasıl bir soruşturma olduğunu gösteriyor.

* Salondaki bir başka tutuklu uyarıyor: Bundan bir süre önce beni de badanacı diye tutukladılar. Aslında bir badanacıyı tutuklamak istiyorlarmış. Ama beni tutukladılar.

* Dayısı Joseph K.’nın moralini bozuyor... ‘Dava aleyhine sonuçlanırsa ne olur, biliyor musun? Mahvolursun, bitersin,’ diyor

* Joseph K. her an davasını düşünüyor. Mahkemeye sunulacak ilk dilekçeyi hazırlıyor. Fakat bunların mahkemece bazen hiç okunmadığı söyleniyor. Mahkeme kayıtları sanığa ya da onu savunanlara açık değildi ki.

* Anlaşıldı. Tek çare şartları kabullenmek...”

Bunlar Kafka’nın yazdıkları; ben herhangi bir ekleme yapmadım...

2011’de Türkiye’deki tutuklamalar,

soruşturmalar Kafka’nın ‘Dava’sında anlattıklarından farklı mı?

Kesinlikle değil!

Rıdvan Turan’ın, “Türkiye’de adalet mekanizması hukukun en temel kabullerinden biri olan masumiyet karinesinin tersten okunmasına dayanıyor. Adalet suçsuzluğu ispat edilene kadar herkese suçlu gözüyle bakıyor. Bu yıllardır böyle. Bu yüzden somut delillerle suçlanmadığı hâlde pek çok insan yıllarca cezaevinde tutuluyor,” dediği tabloda; Nedim Şener ile Ahmet Şık’a poliste sorulan soruların tıpkısı savcıda da varken; “Sorguda Ahmet ile Nedim aleyhinde ortaya konmuş bir delil yok, varsa da ne onlar biliyor ne biz,” diye ekliyor Erdal Güven...

Dedik ya Joseph K.’lı Fahrenheit 451 hikâyesi yaşıyor coğrafyamızda...

ÖRNEK Mİ?

Roy Greenslade’nin, “Basın özgürlüğüne saldırılar utanç verici”[3] diye belirttiği Türkiye’yi, Uluslararası Basın Enstitüsü (IPI) dünyanın en çok tutuklu gazeteci bulunan ülkesi olarak ilan etti. Türkiye’deki tutuklu gazeteci sayısı, Çin ile İran’dakileri ikiye katlamıştı!

Güney Dergisi Yazışları müdürüne 1 yıl 6 ay hapis cezası veren hukuk(suzluk) hakkında, “Kimin için hangi hukuk”[4] sorusu sorulmalıdır...

Kaldı ki Mümtaz Soysal’ın, “Yargı tartışması”na; Emre Kongar’ın, “Soyut adalet, somut sorumluluk” meselesine; Deniz Kavukcuoğlu’nun, “Yargının bağımsızlığı”nın asılsızlığına dikkat çektiği tabloda Erdal Güven de, “Adil yargılama hakkı kağıt üstünde kalıyor,” demektedir...

Örneğin Derya Sazak’ın, “Kandil’i ‘Q’ harfiyle yazdı diye 15 ay ceza olur mu?!” İsmail Beşikçi bu tür haksızlıklara alışık...

Gazetecilerle ilgili gözaltı dalgası, ‘kara perşembe’ler ve 60’tan fazla gazetecinin tutuklu olduğu bir Türkiye gerçeği! İleri demokrasi bu mudur?” sorularını dillendirdiği kesitte ‘Devrimci Karargâh’ davasından “yargılanan”(?) Osman Baha Okar’ın avukatı Mehmet Rahmi Kadioğlu da, suç isnatlarının tutarsızlığına dikkat çekip savcılık makamına suçlamalarda bulunuyor!

Öte yandan Eskişehir’de, bilirkişinin “Başbakan’a hakaret içeren” slogan atmadıklarını tespit ettiği 8 kişiye mahkeme polis tutanağını dikkate alarak 1 yıl hapis verebiliyor...

Sonra 21 Mart 2006 tarihinde Adana’daki Newroz konuşması polis tutanaklarına “Demirci Kova”, “Zalim DEHAP” gibi ifadelerle geçen Halil İmrek’e hapis yolu görünüyor!

Kolay mı? Bu egemenlere ait özel hukuk(suzluk)tur; tıpkı Ertuğrul Kürkçü’nün işaret ettiği gibi:

“Ergenekon’un Özel Yetkili Savcısı Zekeriya Öz şöyle diyordu Beşiktaş Adliyesinden ayrılırken: ‘Bu işleri tek başımıza yapmadık. Bizimle beraber aylardan sonra Savcı Ercan Bey, Fikret Bey, Murat Bey ile birlikte bu işleri göğüsledik. Bu işin arkasında emniyet güçlerinin de emekleri var. Askerî makamların da. Bu kadar iş yapılıyor, askerler de kanunlara saygı duyarak bu işlerin yapılmasına müsaade ettiler.’

Demek ki neymiş? Bir zamanlar kendisinde Gladio’yu çokerttiği söylenen

İtalyan savcı Di Pietro'nun sureti layık görülen Öz, 'Askerlerin müsaadesiyle' yürütülmüş işleri."

13 NİSAN'DA OLANI!

13 Nisan'da olan da; egemenlere ait özel hukuk(suzluk)un en net karesidir!

"İlk duruşmada skandal karar"la anılacak olan 13 Nisan duruşması, burjuva devletin hukuk kurallarının AKP/Cemaat güç odağı elinde rahatlıkla ihlâl edilebildiğinin yeni bir kanıtını oluştururken; duymamış veya bilmiyor olamazsınız: 12. Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemesi heyeti, tüm hukuk kurallarını hiçe sayarak, 7 aydır tamamen uydurma suçlamalarla hapiste tutulanlara savunma olanağı tanımadan, dosyalarının 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmekte olan başka bir davayla birleştirilmesi kararı verdi.

Bu karar, en az 4 ay (ve belki 8-9 ay) daha kendilerini mahkeme önünde savunma olanağı bulamadan tutuklu kalmalarına yol açtı.

21 Eylül komplosu tutukluları, dosyaya ilişkin verilen "gizlilik" kararı nedeniyle 5 aya yakın süre neyle suçlandıklarını dahi bilemediler. 5 ay sonra hazırlanan Savcılık İddianamesi ise açılan davanın ne kadar uydurma, hukuk dışı ve saçma olduğunu ortaya koydu.

Çünkü 21 Eylül davası, hukuki değil siyasi bir davaydı...

Kaldı ki Avukat Ergin Cinmen, "Sanık sorgulamaları yapılmadan dosyaların birleştirilmesi yönünde bir karar verilmesinin hukukun mümkün olmadığı"nın altını çizirken; avukat Ercan Kanar da, "Davalılar arasında isim benzerliği dışında en ufak bir benzerlik yok. Tamamen hukuka aykırı delillerle, emniyet komplosuyla bir cadı kazanı yaratıldı... Davaları birleştirirseniz despotik devlet anlayışına uygun bir karar vermiş olursunuz," vurgusuyla ekliyordu:

"Bu bir komplo davasıdır. Tamamen akıl dışı ve hukuka uygun olmayan emniyet komplosuyla bir cadı kazanı kaynaılarak bu iddianame hazırlanmıştır. Öyle bir dava hazırlanmıştır ki devlet politikası ile daha önce devrimcilere işkence yapan bir emniyet müdürü sanık ile bir araya getirilebiliyor."

Evet, evet Avukat Meriç Eyüpoğlu'nun işaret ettiği üzere, "Hukukun bittiği yerdeyiz."

Burası öyle bir yerdir ki, burada İddianamenin ve eklerinin eksik ve maddi hatalarla dolu olduğunu belirten Hanefi Avcı bile, "35 yıllık emniyet hayatım terörle mücadeleyle geçti. Kimin nasıl faaliyette bulunduğunu çok iyi bilirim. Daha önceki Devrimci Karargâh'la bu arkadaşlar arasında çok büyük farklılıklar var," dediği hâlde bunların hiçbirini nazarı itibara alınmamıştır...

Böylelikle de Freude'nin, "Adaleti, aklın yardımı olmadan kullanmak imkânsızdır"; Vauvenargues'in, "İnsancıl olmadıkça âdil olamazsın," uyarıları "es" geçilmiştir...

Ya da Publilius Syrus'un, "Masumu ezen hâkim, kendini mahkûm eder," sözü doğrulanırken 'Mecelle, Madde: 1792'deki, "Hâkim; hâkim (bilge), fehîm (anlayan), müstakim (doğrulukta şaşmayan) ve emin (güvenilir), mekin (iktidar ve onur sahibi), metin (dayanıklı) olmalıdır," tanımı ayaklar altına alınmıştır...

Av. Ercan Kanar, Ertuğrul Kürkçü, Akın Birdal

Somut delillere dayandırılmadan hazırlanan iddianamelerde, yasal zeminde faaliyetlerini yürüten SDP ve TÖP üyeleri, örgüt üyesi olarak lanse edilerek, farklı dergi ve dernek çevrelerinden insanlar, sendikacılar, aralarında hiçbir örgütsel ilişki olmadığı hâlde sırf birbirlerini tanıyor olmaktan ya da bazı dergilerde yazı yazıyor veya okuyor olmaktan dolayı tutuklandı. SDP ile ilgili olarak örgütsel yayınlarında Karargâh'ın propagandası yapıldığı ve Devrimci Karargâh terör örgütünün stratejisi gereği olarak Demokrasi İçin Birlik Hareketi (DBH) içerisinde faaliyet yürüttüğü iddiaları delil gösterildi.

Ancak bu kadarla da sınırlı kalmayıp, keyfiliğe itiraz hakkını kullanan avukat ve sanıklar da coplanmıştır; BDP Milletvekili Akın Birdal'ın mahkeme heyetine yönelik olarak "Nedir bu rezalet?" haykırışına inat...

AVCI FASLI

Burada durup, kısa bir Avcı faslı açmak gerek...

Tuncay Yılmaz, Hanefi Avcı ile aynı davada olmasına tepki göstererek, "O işkencecidir, devrimci katilidir. Onun davasının buradan ayrıştırılmasını istiyorum. Çıkarın, cemaatçilikten yargılayın, Ergenekon'dan yargılayın, işkencecilikten yargılayın," demekle doğru olanı yaptı...

Necdet Kılıç ise 12 Eylül döneminde gözaltına alındığını ve işkenceye maruz kaldığını anlatarak, "Gözaltına alındığımda beni 3.5 ay sorgulayan Avcı'dır. Ama benim kin ve nefretim Avcı'ya değil, sistemdir. Çünkü kendisi bunun bir devlet politikası olduğunu söylemişti. Avcı'nın kendisi dürüst bir insandır," derken bir şeyi unuttu: Devlet politikaları, katiller eliyle yürütülürken; politikanın devlete ait olması işkencecileri, katilleri aklamaz...

Kaldı ki mahkeme salonundaki arbedede etrafi jandarma erleriyle sarılı Hanefi Avcı'nın, olayları istifini bozmadan izlediğini de unutmayın; kendisine yapılan "yanlış"ın er geç düzeltileceğinden emin bir devlet görevlisi edasıyla...

Ha bir şey daha: İstanbul'da gerçekleştirilen uyuşturucu operasyonuna ilişkin bir süre tutuklu olarak yargılanan eski Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Emin Arslan'ın da Avcı'ya destek olmak amacıyla adliyeye gelip, Avcı için "kefilim" dediğini de "es" geçmeyin lütfen...

"DAVA" NIN HİKÂYESİ

Üç "ayrı" Devrimci Karargâh Davası'nda toplam 55 sanık yargılanıyor. Bunlardan

22'si tutuklu bulunurken; Bostancı sonrasında Terörle Mücadele Şubesi, daha önce ifade veren bir gizli tanık ifadesinden yola çıkarak Devrimci Karargâh'la Ergenekon örgütü arasında bağ arıyor. Eski bir Dev-Sol militanı olduğu söylenen Gizli Tanık Son Tezgâh, Hizbullah, PKK, DHKP-C, ve TKP'nin Ergenekon Örgütü tarafından yönlendirildiğini iddia ediyor. Ancak iddiaları bununla sınırlı değil, "Akan kanı devam ettirmek için Devrimci Karargâh diye bir örgüt kurmuşlardır"...

Aslında hikâyenin özü bu; bu denli deli saçması...

Biraz gerilere dönersek: Selimiye Kışlası ve AKP İstanbul İl Başkanlığı'na yapılan saldırılarla ismi gündeme gelen Devrimci Karargâh'a yönelik ilk operasyon İstanbul Bostancı'da 27 Nisan 2009'da gerçekleştirildi. Çıkan silahlı çatışma sonucu örgüt lideri olduğu iddia edilen Orhan Yılmazkaya yaşamını yitirdi, 16 kişi de tutuklandı.

İkinci operasyon için düğmeye 4 Ekim 2009'da basıldı. Aralarında gazeteci Aylin Duruoğlu'nun da bulunduğu 17 kişi gözaltına alındı, 8'i tutuklandı. Bu operasyondan 6 gün sonra da Orhan Yılmazkaya'nın yerine örgütün liderliğine getirildiği iddia edilen Ulaş Erdoğan'ın gözaltına alınarak, tutuklandığı haberi geldi.

Peşi sıra gelen operasyonların sonucunu ise 21 Eylül 2010'da Sosyalist Demokrasi Partisi'ne ve Toplumsal Özgürlük Platformu'na yönelik düzenlendi. Örgütün legal platformda faaliyetlerini yürüttüğü iddiasıyla SDP Genel Başkanı Ridvan Turan ile birlikte 13 kişi tutuklandı. Tutuklananlar arasında "Hanefi Avcı benim işkencecimdir" diyen Nejdet Kılıç da vardı.

Nejdet Kılıç'ın telefon kayıtları süreci 'Haliç'te Yaşayan Simonlar' kitabıyla gündeme gelen Eskişehir eski Emniyet Müdürü Hanefi Avcı'ya kadar getirdi.

İsmail Saymaz'ın da, 'Hanefi Yoldaş'[5]

başlıklı yaptında izini sürdüğü bu hikâyede ilk bağlantı, Yılmazkaya'yla hukuku bulunan bir sol dergi yöneticisinin Yalçın Küçük'ü cezaevi çıkışında gösteren bir fotoğraf. "Bir fotoğraf yeter mi?" diye sorulara, kitapta belirtildiği üzere, elde başka bulgu olmadığını söyleyelim. Üstelik soruşturmanın gizliliği esas iken fotoğraf Star gazetesine sızdırılıyor. Sonradan fotoğraftaki kişinin tutuklanan söz konusu şüpheli değil, Küçük'ün oğlu olduğu ortaya çıkıyor.

"KANIT" LAR YA DA "CİDDİYET"

Devrimci Karargâh iddianameleri de devasa çelişkilerle doluyken; "kanıt"lar ya da davanın "ciddiyeti"ne gelince:

Somut delillere dayandırılmadan hazırlanan iddianamelerde, yasal zeminde faaliyetlerini yürüten SDP ve TÖP üyeleri, örgüt üyesi olarak lanse edilerek, farklı dergi ve dernek çevrelerinden insanlar, sendikacılar, aralarında hiçbir örgütsel ilişki olmadığı hâlde sırf birbirlerini tanıyor olmaktan ya da bazı dergilerde yazı yazıyor veya okuyor olmaktan dolayı tutuklandı. SDP ile ilgili olarak örgütsel yayınlarında Karargâh'ın propagandası yapıldığı ve Devrimci Karargâh terör örgütünün stratejisi gereği olarak Demokrasi İçin Birlik Hareketi (DBH) içerisinde faaliyet yürüttüğü iddiaları delil gösterildi. Ayrıca, Şeyh Bedrettin'in hayatına dair yazılar, Korkut Boratav, Bülent Forta, Sibel Özbudun ve Temel Demirel'in yazıları, 30 yıl önceki broşürler gösterilerek, suç kapsamına alındı. Hatta ÖDP, EMEP, SDP gibi yasal partilerin bu örgütle doğrudan ya da dolaylı olarak ilişkili olduğu ifade edildi. Ayrıca Marx, Lenin, Engels'in kitaplarını bulundurmak da "suç" sayıldı.

Emniyetteki soruşturma sırasında örgüte yönelik hiç bir soru sorulmadığı belirtilirken, sanık ve sanık yakınlarına göre polisin sorduğu sorulardan biri şuydu:

"Karl Marx mı, Şeyh Bedrettin mi?", "Şeyh Bedrettin'i tanıyor musun?"

Bir şey daha: SDP'li Ecevit Piroğlu, telefonda arkadaşı Güleren'den bu eylemde kullanmak üzere bir afiş hazırlamasını ister ve şöyle der:

"Ya ne diyecem, sen afiş taslağı yapacaktın. Onu yapabilirsen eğer, tabii ne diyecem, çocuklar ölmesin, şeker de yesin, bizim şey var ya sarı kırmızı yeşil lamba, Kürt sorununda demokratik çözüm diye bir şey kullanabilirsin. Kızın fotoğrafını buluruz."

Piroğlu, daha sonra Devrimci Karargâh soruşturmasından gözaltına alındığına polis sorgusunda kendisine yöneltilen sorulardan biri şu olur: "Çocuklar ölmesin şeker de yesinler derken neyi kastettin?"

Bu durumda ne denilebilir?

En iyisi 'Sıra Kimde'nin 12 Nisan 2011 tarihinde Ankara'da düzenlediği basın toplantısında Sibel Özbudun'un, "Sahte felekelerle birçok tutuklamalara alışmış ancak işkenceci bir polisle birlikte arkadaşlarımızın yargılanmasını anlayamıyoruz ve hayretle izliyoruz... Bu deli İbrahim adaletidir!"[6] saptamasının altını defalarca çizmek!

Deli İbrahim adalet(sizliği), SDP Genel Başkanı Turan'ın, "Her türden sosyalist siyasetçi bir torbaya dolduruluyor," dediği şeydir...

**“Ey tarih, kalmadı acının sözlüğünden öğreneceğimiz
Şimdi kıyametin koptuğu günlere götür bizi artık”***

NURŞEN YILDIRIM

Öyle anlar vardır ki, yaşarken çok hızlıdır her şey, ama o anlar bitip kendi köşenize çekildiğinizde bütün yaşadıklarınız, gördükleriniz gözünüzün önüne tek tek gelir; duygularınız depresir, hissettikleriniz yenilenerek çoğalır.

13 Nisan'dan beri inanıyorum ki duruşma için giden birçoğumuz aynı şeyleri yaşıyor benim gibi. Tekrar tekrar gözümün önüne getirilmeleri, duruşma salonuna giremeyişimiz, eylem alanında kulağıma fısıldanan “1. davayla birleştirilmesini istiyormuş hakim” diyen arkadaşımın kaygılı sesi; öğle arasındaki uykulu sabırsızlığımız ve “mutlaka görmeliyim, görüp çıkacağım, içerde durmama gerek yok” diyenlerim, koltuk değnekleriyle gelip “sakat kontenjanından içeriye gireyim” diyenimiz, bir saate yakın birbirimizi iterek sıkıştırarak bekleyişimiz, sonra tam kapının önüne gelip “bir kere daha açılrsa içerdeyim” umudumuz ve arkasından içerden gelen hengame sesleri. Ne oluyor telaşıyla kapıyı yumruklayışımız, slogan atışımız ve avukatların “çıkıyoruz arkadaşlar” deyişle kaygılı merakımız, Dilay'ın öfkesi; tüm bunlara rağmen gençlerin yanımıza gelmesi ve bütün çıkışlara yönelmeleri, saatlerce bakıp ne olduğunu anlamaya çalışmamız ve kapıdaki coşkulu ve tedirgin bekleyişimiz. Üç cezaevi aracı giderken belki zafer işareti yaparlar diye umutla baktığımız ama ne bir işaret ne de bir sesin gelmediği küçük demir parmaklıklar....

Hepsi bir bir aklımdan geçiyor. Kaseti tekrar başa alıyorum unuttuğum bir yer var mı diye. Anları tekrar yaşıyorum, acımı, kızgınlığımı, öfkemi bölüyorum günlere. Tekrar tekrar yineliyorum beynimde, bazen görmediğim yerleri fotoğraflarla tamamlıyorum. Onlar aramızda olmadıkça bizim de özgürleşemeyeceğimizi, bir tarafımızın cezaevinde olduğunu ta yüreğimde hissediyorum. Ama çıkamıyorum işin içinden. Çünkü diyorum, daha kendi öfkemizi ve kızgınlığımızı dizginleştirmeden yeni bir öfke ve kızgınlık çıkıyor ortaya. Her gün ama her gün yeni yeni hukuksuzluklarla (ki kendi hukuklarını çiğnemeye alıştırtılar) çıkıyorlar karşımıza. Kat kat büyüyor, artarak devam ediyor ve patlayacak bir volkana dönüşüyor hepimizin yüreği.

Şimdi sokakta olma zamanı, cezaevinde değil. Şimdi sokakta olma zamanı evde değil. Şimdi sokakta olma zamanı. Şimdi sokakta olma.....Şimdi sokakta.... Şimdi....

* AhmetTelli

Alper Taş, Figen Yüksekdağ, Levent Tüzel, Erkan Baş meydandan duruşma salonuna giderken

13 Nisan 2011 duruşmasındaki olaylara ilişkin savcılık inceleme başlatılmış; 12. Ağır Ceza Mahkemesi tutanak hazırlamış... Tutanak, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na gönderilmiş... İhtimal değil; mutlaka “suçlu” yine coplanıp, gazlananlar ilan edilecek... Önemi yok; Avcılar avlanmadan; avcıların hikâyesi hep böyle olacak; ancak sonsuza dek değil; “av” ilan edilenlerin de söyleyecek sözleri var ve mutlaka söylenecek...

diikkat çeken Özgür Taşkaya'nın eklediği üzere: “Tek parti iktidarının nimetlerinden sonuna kadar faydalanıp siyasal ve sosyal kontrolünü gündün güne artıran AKP, askerî vesayetinin yerine bir başka antidemokratik silahlı vesayet rejimini oturtmaya çalışmakta; polis vesayeti ni...”

Polis vesayetini “demokrasi” diye yutturmaya kalkan ‘Taraf’lı vicdansızlar; “Hanefi Avcı'nın da aralarında olduğu 22 kişinin yargılandığı ‘Devrimci Karargâh’ davasında sanıklar ile jandarma arasında arbede çıktı, hâkime dosya fırlatıldı.”[8] derlerken; neyin ne ve nasıl olduğunu gölgeliyorlar...

Onlardan biri, ‘Zaman’ gazetesinden Eyüp Kaya, “İlk duruşmada arbede çıktı,” diye haykırırken, bir diğeri, Fatih Uğur da ekliyor: “Adliye işgal etme özgürlüğü hangi ülkede var?”

O hâlde biz de soralım: Siz(ler)e bu denli keyfi ve ceberut olma hakkını kim veriyor?

Belki “Hâkim ve savcılar adliyede mahsur kaldı,” diyebilirsiniz?

Ama “Neden?” sorusunun yanıtı ne?

Max Horkheimer, “Akıl Tutulması”ndan söz eder; akıl tutulunca “vicdan tutulması” da devreye girer...

Tıpkı liberallerde, Fethullahçılarda olduğu üzere...

Bitiriyorum: 13 Nisan 2011 duruşmasındaki olaylara ilişkin savcılık inceleme başlatılmış; 12. Ağır Ceza Mahkemesi tutanak hazırlamış... Tutanak, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na gönderilmiş...

İhtimal değil; mutlaka “suçlu” yine coplanıp, gazlananlar ilan edilecek...

Önemi yok; Avcılar avlanmadan; avcıların hikâyesi hep böyle olacak; ancak

sonsuza dek değil; “av” ilan edilenlerin de söyleyecek sözleri var ve mutlaka söylenecek...

O müthiş son söz öncesinde 11 Ağustos 2011'e ilişkin diyeceklerimizi Sultan Seçik'e bırakalım:

“Bizzat tehdit etti Emniyet Müdür yardımcısı, 11 Ağustos'ta görüşeceğim sizinle diye.

Ona söylediğimi söylüyorum. 11 Ağustos'ta biz yine Beşiktaş'tayız.

Yaşadığımız haksızlığı teşhir etmekten de vazgeçemeyeceğiz. Vazgeçemeyecek kadar kıymetlidir sevdiğimiz de fikirlerimiz de...”

Bir şey daha: sakın olasakın Epikuros'un, “Kim demiş çevresine korku salan korkak değildir diye”; Demokritos'un, “Kalabalıklar mutsuzluk içinde bilgeleşir” uyarılarını unutmayın 11 Ağustos'ta Beşiktaş'a gelirken...

20 Nisan 2011 11:35:13, Ankara.

N O T L A R

[1] Michel Colucci.

[2] Peter-Paul Zahl, aktaran Gülfer Akaya, “Vatanına Küsen Şair Peter-Paul Zahl”, Güney Dergisi, No:56, Nisan-Mayıs-Haziran 2011, s.15.

[3] Roy Greenslade, “Basın Özgürlüğüne Saldırılar Utanç Verici”, London Evenng Standard, 6 Nisan 2011.

[4] “Kimin İçin Hangi Hukuk”, Halkın Günlüğü, Yıl:1, No:9, 1-10 Nisan 2011, s.4-5.

[5] İsmail Saymaz, Hanefi Yıldız - Gizli Örgüt Nasıl Çökertilir?, Kalkedon Yay., 2011

[6] “... ‘Örgüt’ Yargılanması mı Egemenlerin Torbası mı?”, Birgün, 13 Nisan 2011, s.7.

[7] Nuray Mert, “Yeni Engizisyonlar, Yeni Cadı Avları”, Milliyet, 15 Nisan 2011.

[8] “Karargâh'ta Olaylı Duruşma”, Taraf, 14 Nisan 2011, s.12.

Bunu size Deli İbrahim adalet(sizliği)...

“MUTSUZLUK İÇİNDE BİLGELEŞMEK”

Tiranların yükselişi, tarihin hangi döneminde olursa olsun, benzer süreçleri izlerken; Türkiye’de -A. Gramsci’nin ifade ettiği- “gerici bir Sezarizm” eğilimi öne çıkıyor...

Ege Üniversitesi Fen Fakültesi Astronomi ve Uzay Bilimleri Bölümü’nden Prof. Dr. E. Rennan Pekünlü’nün ifadesiyle “Türkiye’ye ‘İleri Demokrasi’ getirmeye soyunmuş olanlar Marksizmi çok iyi bilen bir kesim! Marx, devlete ilişkin eserinin bir sayfasının kenarına, ‘Devlet = Demokrasi = Sınıf diktatörlüğü’ notunu düşmüştü. ‘Demokrasinin = Sınıf diktatörlüğü’nün ‘İleri’ kısmına da Faşizm denir. ‘İleri Demokrasi’ havarileri hem söylemleri hem de icraatlarıyla Marx’ın saptamasının doğruluğunu kanıtıyorlar. Bu açıdan kendilerine teşekkür ediyoruz! ‘Türkiye’de söz, ifade özgürlüğü yok! çığlıklarına karşı verdikleri yanıt ve icraatları açık ve de seçik: ‘Yanıyorsunuz Türkiye’de söz ve ifade özgürlüğü var, sadece söz ve ifadeden sonra özgürlük garantisi yok!’...”

Tam da bu tabloda Sezar’ın Roma’sı ile Erdoğan Türkiye’si arasında benzerlikler var; “Asker Devleti’nden Polis Devleti’ne”

Bunu Ece Temelkuran da şöyle tanımlıyor: “İsimler yazılıyor, hooop bir ok çekiliyor ve karşısına Ergenekon ya da Devrimci Karargâh Örgütü yazılıyor. Devrimci Karargâh Örgütü de öyle bir şey ki bütün sol örgütler orayla bağlantılı ve bütün o örgütlenmelerin menşei bu Karargâh! Ne karargâhmış ama! Bütün Türkiye Sol’unu içine alıyor. Ya da bütün Türkiye Sol’unu içeri ‘aldırtabiliyor!’ Aynen böyle!”

Bu saçmalık!

“Hanefi Avcı ve SDP’liler yargılanıyor. İddianameyi didikleterek okudum, Hanefi Avcı’nın kitabını ve kendisiyle ilgili iddiaları tekrar gözden geçirdim. Fikrim biraz daha pekişti. Bu iddianamenin ve kanıtlarının çıplak gözle, düz mantıkla bile ciddiye alınabilecek bir tarafı yok,” diyor Ali Bayramoğlu bile bu kanıda...

Söz konusu saçmalığın hayata geçirilmesinde ise, “Özel yetkili mahkemeler yeni DGM’ler, hatta yeni engizisyonlar hâlini almış vaziyette. Tutuklu yargılamalar, mahkûm olmadan cezalandırılma yöntemi olarak işliyor.”[7]

Bu böyle olunca da “Suç atanın, attığı suçu kanıtlaması gerekmiyor”ken; örneğin Baha Okar hakkında, bir PKK itirafçısının “2005 yılında Kuzey Irak’taki kamp-ta Baha da vardı” şeklindeki beyanı Okar’ı hapsedmek için “yetiyor”!